

Tajemnica pochodzenia symbolu pacyfistów

31 sierpnia 2022

Co wspólnego znany symbol pokoju ma z „Kabałą”, tarotem i satanizmem?

Początki ruchów pokojowych a symbol pokoju

W okresie wojny wietnamskiej, w latach sześćdziesiątych, w Stanach Zjednoczonych pojawił się po raz pierwszy potężny ruch pacyfistyczny. Większość jego uczestników, kierując się jakże pięknymi, idealistycznymi zasadami nie zdawała sobie jednak sprawy z tego, że ruch ten, acz zrodzony z rzeczywistej potrzeby politycznej i nastrojów antywojennych, głównie wśród ludzi młodych, w tym hippisów, był w wielkiej mierze inspirowany i sterowany przez Sowietów. Ich celem było zasianie konfliktów i politycznej niezgody w społeczeństwie amerykańskim, co z kolei, na dłuższą metę, umacniałoby w świecie pozycję ZSRR zarówno polityczną, jak i militarną.

W tamtym to okresie pacyfiści zaczęli posługiwać się „symbolem pokoju” w postaci okręgu, w którym wpisane są ramiona: jedno pionowe poprzez środek okręgu i dwa w dół – od środka, symetrycznie wobec osi pionowej. Symbol ten stał się nieodłącznym elementem pokojowych transparentów, można go spotkać namalowanym na ścianach budynków czy na płotach. Czy zastanawiali się jednak Państwo nad tym, jakie jest jego pochodzenie? Większość z nas zwykle nie trudzi się pytaniami tego rodzaju. Tymczasem warto poznać nieco faktów odnośnie historii „pacyfki” – symbolu pokoju. Ułatwia nam ono bowiem zrozumienie, w jaki sposób tworzone są mity, przyjmowane potem przez społeczeństwa bezkrytycznie, czy prawie bezkrytycznie, by następnie stać się nieodłącznym elementem kultury

politycznej i propagandy.

Pacyfistom mówiono, iż symbol pokoju („pacyfa”) został po raz pierwszy użyty podczas protestów w Anglii w 1958 roku. Jego projekt miał być jakoś połączeniem liter N i D, pochodzących od wyrazów „Nuclear Disarmament” (nuklearne rozbrowienie). Według Griffina, czy Mathers’a (patrz źródła) pochodzenie jego sięga znacznie dawniejszych czasów. Miał on być oparty o średniowieczny symbol satanizmu przedstawiający złamany krzyż chrześcijański. Krzyż taki, przyjęty potem przez świat muzułmański, wykorzystywany był do dekoracji tarcz najeźdźców islamskich podczas wyprawy na Hiszpanię w roku 711. W 1099 roku Saraceni pod tym samym symbolem toczyli wojny krzyżowe. „Pacyfkę” wybrał jako symbol pokoju w demonstracjach antywojennych w Anglii w 1958 roku ich organizator Bertrand Russell, znany z zajadłej niechęci do wszelkich religii, a w szczególności do chrześcijaństwa. Russell był wtedy aktywny w Lidze Nauczycieli Komunistycznych Anglii (Communist Teachers League of England), a także był wysoko postawionym członkiem masońskiego „Fabian Society”, z którym więzy łączą wielu wysokich polityków ze świata anglosaskiego.

Pismo runiczne, „Kabała”, tarot, sataniści, drzewo życia

Popularny symbol ruchu hippisów z lat 1960. miał być symbolem pokoju i miłości: przełamany krzyż wpisany w okrąg miał symbolizować różę i pięść łamiącą Karabin. Prawdopodobnie nieliczni z utożsamiających się z ruchem hippisowskim zastanawiali się jednak nad pochodzeniem owego symbolu. Jego wygląd sugerować może odwołania do krzyża celtyckiego, lub też do jakiegoś magicznego amuletu. W średniowiecznych podręcznikach magii pojawia się on pod nazwą stopy kruka lub stopy czarownicy, co sugeruje jego negatywne znaczenie. W przetłumaczonym z łaciny przez MacGregora Mathers’a „Więszym Kluczu Salomona” symbol podobny do „pacyfki” pojawia się jako

czwarta pieczęć planety Jowisz, mająca dawać noszącemu ją bogactwo, zdrowie i wszelkiego rodzaju honory. Jest tam jednak ułożony „do góry nogami”. Ale w magicznej literaturze nie ma wiele wzmianek dotyczących „pacyfki”. Pojawia się ona jako element wystroju szat magicznych i innych rekwizytów używanych przez różne zakony ezoteryczne, jednak pochodzenie symbolu pozostaje niejasne.

Symbol ten można odnaleźć również wśród znaków pisma runicznego. Runy to znaki literowe używane w północnej Europie w pierwszych wiekach naszej ery. Według mitologii nordyckiej, runy stworzył bóg Ondyn w siedzibie bogów nordyckich Asgardzie. Pismo runiczne to pismo tajemne, zawierające magiczną moc. Od zarania swego istnienia, napisy runiczne wycinano na drewnianych tabliczkach, przedmiotach z kości, drzewach, później w kamieniu, metalu i skale, a także zdobiono tymi znakami przedmioty używane codziennie. Dobrze zrozumienie i znajomość pisma runicznego pozwalało traktować ozdobione jego znakami przedmioty jako amulety dające zdrowie, sprzyjające miłości, zapewniające wygraną w walce oraz możliwość przepowiadania przyszłości. W runach symbol z ramionami skierowanymi w górę, symbolizuje człowieka, natomiast skierowany w dół, może zostać odczytany jako zaprzeczenie człowieczeństwa. Widać tu podobną symbolikę jak w wypadku pięcioramiennej gwiazdy, która w zależności od ułożenia pozwala na wrysowanie weń człowieka lub też głowy kozła.

Twórca współczesnego Kościoła Szatana (Church of Satan) Anton Szandor LaVey wykorzystał symbol pacyfki jako wystrój tylnej części ołtarza, tłumacząc, że symbol pokoju od wieków był ulubionym znakiem satanistów. Do wyjaśnienia znaczenia symbolu, z którym utożsamiała się młodzież lat 1960. można spróbować sięgnąć również do żydowskiej Kabały i kart Tarota. Nawiązanie do krzyża celtyckiego wydaje się oczywiste. Jednak gdyby wewnętrzne linie potraktować jako ścieżki które można wpisać w kabalistyczne Drzewo Życia, wtedy można by pokusić

się o odczytanie „tajemnego” znaczenia pacyfki.

W tym miejscu należą się czytelnikowi dodatkowe wyjaśnienia.

Tarot, czy tarok, to system wróżbiarski posługujący się talią 78 kart podzielonych na tzw. Wielkie Arkana (22 karty) oraz Małe Arkana (56 kart). Pierwsza grupa zawiera symbolikę wiedzy tajemnej, druga – uszeregowana w 4 kolory oraz 4 rzędy kart cyfrowych i figuralnych – wyodrębniła się na przełomie XVIII i XIX wieku w osobną talie, dając początek współczesnym kartom do gry. Tarot powstał w XIII lub XIV wieku, jego pochodzenie nie jest do końca wyjaśnione. Większość badaczy dopatruje się jego genezy w symbolice egipskiej i w hebrajskiej „Kabale”, a także w Arabii lub Indiach. Przypuszczalnie trafił on do Europy poprzez Cyganów wędrujących od X wieku z Indii przez Iran, Mezopotamię i Egipt do krajów basenu Morza Śródziemnego. W XV wieku tarot rozpowszechnił się we Włoszech pod nazwą tarocchi.

Tarot, używany często do celów magicznych, był surowo tępiony przez Kościół katolicki i nazywany „Biblią Szatana”. Na przełomie XV i XVI wieku uformowała się ikonografia kart tarota, drukowanych początkowo w Marsylii, potem w całej Francji, Hiszpanii i Szwajcarii pod nazwą „tarot marsylski”. Na jego rozwój miała wpływ ezoteryka alchemiczna i hermetyczna oparta na systemach filozoficznych Paracelsusa i Boehmego, a także praktyki ezoteryczne tajnego bractwa różokrzyżowców.

Kabała, to tradycyjnie najczęściej używany termin na określenie tajemnych nauk judaizmu i mistyki żydowskiej. W szerokim sensie oznacza wszystkie ezoteryczne kierunki w judaizmie, które powstały do końca okresu drugiej świątyni i odgrywały żywą rolę w historii Izraela. Podstawowymi dziełami kabały są: „Sfera jecira” („Księga stworzenia”), powstała w III i IV wieku w Babilonii, stanowiąc uogólnienie babilońsko-perskiej astrologii, neopitagoreizmu, manicheizmu, dawnego mesjanizmu i mistycznej filozofii islamu. „Zohar” („Blask jasności”), to księga powstała ok. 1300 roku w formie

komentarza do „Pięcioksięgu”, która stara się wyjaśnić ukryty sens opowieści biblijnych i przykazań boskich. Kabała zawiera teorie kosmogoniczne, teozofię i magię. Posługuje się symboliką terminologiczną i specjalną symboliką liczbową. Współcześnie kabała stanowi podstawę rozwoju ruchów okultystycznych, teozoficznych oraz New Age, takich jak: Sierra Club, Dzieci Boga, Zero Population Growth, działających głównie w Stanach Zjednoczonych Ameryki i w Kanadzie. Kabała jest także ważnym elementem doktrynalnym funkcjonowania wolnomularstwa i łóż masońskich.

Jednym z najważniejszych elementów kabały jest tzw. „drzewo życia”. Można zinterpretować je jako obraz drogi od człowieka do Boga. Drzewo składa się z 22 ścieżek spotykających się w punktach zwanych sefirotami lub sefirami. Każdej ze ścieżek przypisana jest litera alfabetu hebrajskiego, a co za tym idzie również karta tarota.

Jedyne miejsce, do którego w Drzewie Życia pasuje „pacyfka”, to ścieżki pomiędzy sefirami Tiferet (Piękno), Jesod (Podstawa), Keter (Korona), Necach (Zwycięstwo) i Hod (Cwala), przy czym sefira Tiferet stanowi tutaj punkt centralny łączący wszystkie linie symbolu. Przypomina to symbolikę amuletu przedstawianą przez wspomnianego wcześniej Mathersa. Przypisując poszczególnym ramionom „pacyfki” odpowiadające im ścieżki w drzewie życia karty tarota, widzimy karty: „kapłankę”, „diabła”, „śmierć” oraz „umiarkowanie”.

Trzecia możliwość

W czasie wojny w Wietnamie dano Amerykanom fałszywy wybór jedynie pomiędzy podpisaniem się za wojna, albo przeciw wojnie. Nie oczekiwano od nich innego wyboru i innej możliwości po prostu nie było.

Wiadomo, że amerykański udział w wojnie wietnamskiej był uzasadniony politycznie i moralnie. Wietnam stał się wtedy terenem walki między wpływami komunizmu i kapitalizmu.

Naprawdę ginęli tam niewinni ludzie, mordowani przez komunistów wspieranych przez Sowietów i istniała realna groźba rozprzestrzenienia się i umocnienia w tamtym regionie totalitarnego systemu. Z drugiej jednak strony wojna w Wietnamie była też inspirowana interesami przemysłowców amerykańskich, chcących robić interesy na zbrojeniach, zaś działania amerykańskie, jakże często brutalne i nieludzkie, niosły za sobą też śmierć i zniszczenie.

Amerykanie mogli protestować przeciw wojnie, ale tylko pod „symbolem pokoju” leninowsko-masońskiego pochodzenia.

Obecnie nadal, 40 lat później, gdy w Iraku trwa niesprawiedliwa, brutalna wojna o ropę, świat protestuje w pokojowych manifestacjach pod tym samym znakiem będącym przecież zaprzeczeniem człowieczeństwa i chrześcijaństwa, znakiem szatana. Nie istnieje inny wybór. Można wybierać tylko między jednym złem, a drugim złem.

Trzeciej możliwości nie ma.

Autorstwo: Paweł Zasuń, Zbigniew Kozioł

Źródło: „Infonurt” nr 15/2003

Bibliografia

1. S. Liddell MacGregor Mathers, „The Key of Salomon The King”, 1998 r.
2. G. Edward Griffin, „A symbol for freedom”, <http://www.freedom-force.org/logo.htm>